

Sygn. akt VI Ka 299/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2021r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

przewodniczący: sędzia Daniel Strzelecki

protokolant: Sylwia Piliszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.: A. J.

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2021r.

sprawy P. M. urodzonego dnia (...) w K.

syna A. i R. z domu W.

oskarżonego z art. 190§1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 19 marca 2021r. sygn. akt II K 1596/19

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. i postępowanie o zarzucony mu czyn z art. 190§1 k.k. na podstawie art. 17§1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 1§2 k.k. umarza;

II. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 299/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 marca 2021r. w sprawie sygn. akt II K 1596/19.</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca oskarżonego</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	<p>innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
--	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
--	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na	# zasadny	

treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów polegającą na:	# częściowo zasadny
a) kierunkowym i nieuzasadnionym uznaniu depozycji pokrzywdzonej M. N. (1) i D. W. za wiarygodne w zakresie, w jakim wskazywały one na kierowanie przez oskarżonego P. M. gróźb uszkodzenia ciała wobec pokrzywdzonej, podczas gdy zeznania ręczonych świadków są sprzeczne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, in concreto wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniem świadka J. K.;	# niezasadny
b) bezpodstawnym uznaniu zeznań świadka J. K. za	

	<p>niewiarygodne w zakresie, w jakim wskazywał, iż nie słyszał jakoby oskarżony P. M. kierował wobec pokrzywdzonej groźby uszkodzenia ciała;</p> <p>c) pominięciu okoliczności wpływających na ocenę dowodową zeznań świadka D. W., tj. konfliktu z P. M. oraz faktu toczącego się postępowania pomiędzy w/w, a oskarżonym przed Sądem Rejonowym w Jeleniej Górze sygn. akt II K 773/20, a także zażyłej relacji z pokrzywdzoną.</p>		
<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającą wpływ na jego treść, a polegający na nieuzasadnionym uznaniu, iż P. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 190§1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>3. z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż w świetle ujawnionych okoliczności sprawy, pokrzywdzona M. N. (1) w okresie inkryminowanym mogła realnie obawiać się oskarżonego przez pryzmat jego zachowania, dysproporcji siły, różnicy wieku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 i 2.</p> <p>Zarzuty z pkt. 1 i 2 apelacji adw. M. B. podlegały łącznemu</p>		

omówieniu, a to dlatego, że ogniskowały się wokół tego samego zagadnienia. Błąd w ustaleniach faktycznych, który został zarzucony z pkt. 2 środka odwoławczego, wynikał wszakże, zdaniem skarżącego, z naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów, co stanowiło przedmiot zarzutu z pkt. 1 apelacji.

Żaden z tych zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie. Adw. M. B. nie przedstawił bowiem przekonujących argumentów, które świadczyłyby o tym, że dokonana przez Sąd meriti ocena wskazanych w zarzutach dowodów była wadliwa.

Sąd Rejonowy wszechstronnie bowiem ocenił zgromadzone dowody i poprawnie ustalił okoliczności, w jakich doszło do zachowania stanowiącej ośnowę niniejszego procesu, czemu dał jednoznaczny wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Zdaniem Sądu ad quem przeprowadzona przez Sąd meriti ocena dowodów była swobodna, jako że uwzględniała zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena ta korzystająca zatem z ochrony opartej na przesłankach opisanych w treści art. 7 k.p.k. Została

*ona wszakże
poprzedzona
prawkłowym
ujawnieniem
dowodów na
rozprawie
główniej,
rozważeniem
wszelkich
okoliczności
niniejszej
sprawy, a
przy tym, co
już
podniesiono,
wnioskowanie
Sądu
Rejonowego
czyniło
zadość
nakazom
wyartykułowanym
w treści
powołanego
unormowania
–
postanowienie
Sądu
Najwyższego
z dnia 9
lipca 2008r.
w sprawie
sygn. akt IV
K 149/08,
OSNKW
2008/1/1419.*

*Przenosząc te
uwagi na
grunt
niniejszej
sprawy i
rozważając w
kontekście
opisanych
wyżej
zarzutów
środka
odwoławczego
dokonaną*

przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonych dowodów, jak i poczynione przezeń na podstawie tej oceny ustalenia faktyczne, zaznaczenia wymagało, że doszedł on do trafnego wniosku, że P. M. w dniu 6 marca 2019r. sformułował pod adresem M. N. (1) groźbę karalną. Sąd ten oceniając wyjaśnienia P. M. i zeznania M. N. (1) prawidłowo uznał, że na wiarę zasługiwały ich depozycje, w których zgodnie wywodzili, że istniał pomiędzy nimi sąsiedzki konflikt. Słusznie wskazał Sąd meriti, że okoliczność ta znajdowała potwierdzenie w zeznaniach D. W., A. N., A. M. (1), J. K.. A. K. (1), W. K.,

**D. Ś. (1), M. J.,
D. K. i A. M.
(2).**

**Bezblędnie
Sąd
Rejonowy
dostrzegł
również, że
na kanwie
tego właśnie
konfliktu
doszło w dniu
6 marca
2019r.
pomiędzy P.
M. i M. N. (1)
do kolejnego
nieporozumienia,
które
skutkowało
tym, że
oskarżony
zagroził
pokrzywdzonej
uszkodzeniem
jej ciała. Tę
wypowiedź P.
M.
skierowaną
do M. N.
(1) słyszała
przecież
znajdująca się
wówczas na
tarasie
swojego
mieszkania D.
W., czemu
dała wyraz
składając
zeznania. Nie
można było
też pominąć
tego, że
również
oskarżony
potwierdził,
że w tej
dacie doszło**

*pomiędzy nim
a
pokrzywdzoną
do słownej
wymiany
zdań, jak i że
gdy w trakcie
tego zajścia
kierował się z
podwórka w
stronę klatki
schodowej, to
D. W.
wychodziła
na balkon
należącego do
niej
mieszkania. Z
tych
powodów
miał zatem
Sąd
Rejonowy
uzasadnione
podstawy do
przyjęcia, że
D. W.
obserwowała
stanowiące
przedmiot
osądu
zachowanie
P. M.. W
tym otoczeniu
dowodowym
Sąd ten
doszedł więc
do trafnego
przekonania,
że P. M. nie
przyznając
się do
popelnienia
tego czynu
miał interes
w
kwestionowaniu
swojego
sprawstwa,
jako że dążył*

**do uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za to
zachowanie.**

**Sąd II
instancji
dostrzegł
oczywiście to,
że M. N.
(1) i D. W.
pozostawały
w
koleżeńskich
relacjach i że
ich
stanowisko co
do
zarządzania
nieruchomością
wspólną
Wspólnoty
Mieszkaniowej
przy ul. (...)
w J. było
zbieżne, a
przy tym to
właśnie
zarządzanie
tą
nieruchomością
było
pierwotną
przyczyną
zaistniałego
pomiędzy
oskarżonym a
pokrzywdzoną
sporu.
Należało
jednak
zaznaczyć, że
o
wiarygodności
relacji M. N.
(1) dobitnie
świadczyło to,
że chociaż P.
M. zagroził jej
w dniu 6**

*marca 2019r.,
to do dnia 30
lipca 2019r.
nie zażądała
ona jego
ścigania za to
zachowanie.
Taki wniosek
złożyła ona
zaś w związku
z fizycznym
jej i
oskarżonego
kontaktem,
do którego
doszło w dniu
25 czerwca
2019r. na
klatce
schodowej tej
Wspólnoty.
Ta
okoliczność
dowodziła
zatem
niezbicie tego,
że M. N.
(1) nie
pomawiała
instrumentalnie
P. M. o
popętnienie
przestępstwa,
którego w
istocie się
nie dopuścił.
Wręcz
przeciwnie,
świadczyła o
tym, że
pokrzywdzona
zawiadomienie
o
przestępstwie
stanowiącym
osnowę
faktograficzną
niniejszego
postępowania
złożyła w*

związku z pogłębiającymi się konfliktem między nią a oskarżonym.

Sąd Okręgowy nie podzielił kategoriycznej oceny zeznań złożonych przez J. K. dokonanej przez Sąd I instancji, co jednak pozostawało bez wpływu na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Chociaż świadek ten, podobnie jak oskarżony, był skonfliktowany na kanwie zarządzania nieruchomością wspólną z pokrzywdzoną. Nie można było jednak wykluczyć, że w czasie, kiedy pomiędzy P. M. i M. N. (1) doszło w dniu 6 marca 2019r. do wymiany zdań, to J. K. opuścił czasowo pomieszczenie,

*którego okno
wychodziło
na podwórko
od strony
bramy
wjazdowej i
udał się do
innego
pomieszczenia,
w którym nie
mógł usłyszeć
tego zajścia.
Przypomnieć
przy tym
należało, że
zarówno
oskarżony,
jak i
pokrzywdzona
potwierdzili,
że w
krytycznym
czasie doszło
pomiędzy
nimi do
wymiany
zdań. Fakt
zatem, że J. K.
tej wymiany
nie słyszał
nie świadczył
zatem o tym,
że w ogóle
nie miała ona
miejsca.*

*Jednocześnie
nietrafny
okazał się
zarzut adw.
M. B. gdy
wskazywał,
że D. W. z
tarasu
swojego
mieszkania
nie mogła
widzieć
poddanego
osądowi*

**zdarzenia.
Rzecz bowiem
w tym, że w
toku
postępowania
sądowego
zarówno
oskarżony,
jak i
pokrzywdzona
podnosili, że
wymiana
zdań zaczęła
się między
nimi w
okolicy, w
której wieszal
on pranie,
lecz w czasie
tego zajścia
oskarżony
zmierzał w
kierunku
wejścia do
kamienicy.**

Ad. 3.

**Nie był też
trafny zarzut
wystawiony
w pkt. 3
apelacji adw.
M. B..
Należało w
pierwszej
kolejności
zastrzec, że
znamię
przedmiotowe
przestępstwa
z art. 190§1
k.k. w postaci
uzasadnionej
obawy
spełnienia
groźby
karalnej
zostaje
spełnione,**

gdy groźba w subiektywnym odbiorze osoby pokrzywdzonej wywołała obawę spełnienia, a jednocześnie obiektywna ocena okoliczności określonego zachowania pozwoliła stwierdzić, że zagrożony mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać – wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 lipca 2002r., II AKa 163/02, KZS 2002/7-8/38.

Przenosząc te spostrzeżenia na grunt niniejszej sprawy wskazać należało, że Sąd I instancji trafnie dostrzegł, że z uwagi na zasadniczą różnicę wieku pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną, jak i fakt, że P. M. był mężczyzną,

zaś M. N. (1) kobietą, jego wypowiedź sformułowana wobec pokrzywdzonej zarówno subiektywnie wywołała u niej obawę spełnienia wysłowionej wówczas groźby, jak i obiektywnie mogła takie przeświadczenie u niej wywołać. Argumentacja apelującego sprowadzająca się do stwierdzenia, że skoro pokrzywdzona spowodowała analizowane zachowanie oskarżonego, wielokrotnie mu wcześniej ubliżała, to subiektywnie nie obawiała się spełnienia wypowiedzianej groźby, nie mogła zostać uznana za spójną. Rzecz bowiem w tym, że oskarżony w krytycznym czasie po raz pierwszy zagroził pokrzywdzonej uszkodzeniem

<p>ciała, co z pewnością było dla niej zaskoczeniem i z tego powodu również w jej subiektywnym odbiorze spowodowało, że obawiała się spełnienia tej jego zapowiedzi\.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska wyrażonego przez adw. M. B. w wywiezionej apelacji, uznając podniesione w niej zarzuty za bezzasadne. Tym samym nie było podstaw do</p>		

uwzględnienia wniosku o uniewinnienie P. M. od popelnienia zarzuczonego mu czynu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
	-----	-----
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----	-----	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
-----	-----	
Zwiąże o powodach		

utrzymania w mocy			

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		

Zwiężle powodach zmiany			

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylecia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiążle o powodach uchylenia			
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Wobec stwierdzenia, że społeczna szkodliwość przypisanego P. M. czynu zabronionego była znikoma, to zaskarżony wyrok należało uchylić, zaś postępowanie o zarzucony mu czyn z art. 190§1 k.k. na podstawie art. 17§1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 1§2 k.k. umorzyć.			
Pomimo bowiem zrealizowania poddanym osądowi			

zachowaniem P. M. znamion ustawowych zarzuconego mu przestępstwa z art. 190§1 k.k., substrat materialny tego zachowania w postaci społecznej szkodliwości charakteryzował się znikomością. Wszakże szereg cech indywidualizujących tenże czyn spowodował, że jego materialna zawartość okazała się nietypowo niska, co skutkowało koniecznością stwierdzenia, że nie zachodziły podstawy do uznania go za karygodny.

Zauważenia w pierwszej kolejności wymagało to, że M. N. (2) starała się tak zrelacjonować obraz zdarzenia poddanego osądowi w niniejszym postępowaniu, aby osobę P. M. przedstawić jako bezwzględnie przestępcę, który zdecydował się zaatakować bez

najmniejszego powodu osobę w podeszłym wieku. Takie jej postąpienie okazało się zabiegiem cynicznym, jako że w trakcie postępowania wyświetlony został cały szereg okoliczności, które zdecydowanie łagodząco wpływały na społeczną szkodliwość zarzuconego oskarżonemu zachowania.

Rzecz bowiem w tym, że na rozprawie przeprowadzonej w dniu 15 lipca 2020r. M. N. (1) podała, iż jej konflikt z P. M. zaczął się od momentu, kiedy otrzymał mieszkanie we Wspólnocie Mieszkaniowej zaznaczając zarazem, że nie było żadnego zdarzenia, które ich konflikt zapoczątkowało. Tymczasem z wyjaśnień P. M., które znajdowały wsparcie w zeznaniach złożonych przez

J. K. i D.
Ś. (1), wynikało
niezbicie, że na
przełomie 2018 i
2019r. M. N. (1)
zorganizowała
na klatce
schodowej
zebranie tej
Wspólnoty w
taki sposób, że
ogłoszenie o nim
wywiesiła na
dzień przed jego
terminem. Gdy
na tym zebraniu
oskarżony
zwrócił jej
uwagę, że
zebranie
powinno zostać
wyznaczone z
kilkudniowym
wyprzedzeniem,
to otrzymał od
niej odpowiedź,
że jeżeli coś
mu się nie
podoba to może
iść do domu.
Zważywszy na
to, że
oskarżonemu
jako członkowi
tej ułamnej
osoby prawnej
przysługiwało
prawo wzięcia
udziału w jej
zebraniu, a przy
tym jego prośba
o organizowanie
zebrania z
kilkudniowym
wyprzedzeniem
znajdowała
oparcie w treści
art. 32 ust. 1
ustawy z dnia 24
czerwca 1994r. o

własności lokali,
to wypowiedź
pokrzywdzonej
potraktować
należało jako
prowokacyjną i
obraźliwą. To
zatem arogancka
postawa M.
N. (1) wobec
P. M., którą
zaprezentowała
dodatkowo przy
innych
członkach tej
Wspólnoty,
spowodowała, że
ich relacje
znacznie się
pogorszyły.

Z zeznań M. N.
(2), D. W., A.
M. (1), J. K.,
A. K. (2), W.
K., D. Ś. (2),
M. J. wynikało
ponadto, że to
dwie pierwsze
pozostały w
konflikcie z
większością
członków
Wspólnoty
Mieszkaniowej.
Wyłączywszy M.
N. (2) oraz
D. W., pozostali
powołani
świadkowie, jak
również D. K.
oraz A. M. (2),
podali również,
że P. M.
utrzymywał z
tymi członkami
poprawne
relacje. Także
te spostrzeżenia
dawały asumpt

do przyjęcia,
że nie tylko
oskarżony
dostrzegł
negatywne
zachowania
pokrzywdzonej
podejmowane w
społeczności
sąsiedzkiej.

M. N. (2) podała
na rozprawie,
że w dniu 6
marca 2019r.
była wzburzona
tym, że P. M.
„niemal przed
nosem zamknął
((...) jej –
dopisek S.O.)
bramę wjazdową
uruchamianą
pilotem”,
zastrzegając
ponadto, że
dlatego właśnie
zwróciła mu
uwagę na jego
zachowanie.

Tymczasem nie
podała, że nie
miała pewności
co do tego,
iż to właśnie
oskarżony tę
bramę zamknął,
jak i że o
jej zamknięcie
w pierwszej
kolejności
podejrzewała
sąsiada J. K..
Nie wskazała
też, że najpierw
udała się z
pretensjami do
mieszkania tego
właśnie sąsiada,
a dopiero gdy

stanowczo
zaprzeczył, że
zamknął bramę,
to udała się w tej
samej sprawie
do oskarżonego.
Ogół tych
okoliczności
wskazywał
zatem
jednoznacznie
na to, że M.
N. (2) pretensje
o zamknięcie
bramy zgłosiła
zarówno do J. K.,
jak i P. M. nie
wiedząc jednak
ani tego, czy to
właśnie któryś z
nich zdecydował
się użyć pilota w
celu zamknięcia
bramy, ani także
tego, czy takie
zachowanie
któryś z nich
podjął, aby
uczynić jej
dolegliwość. W
tych
okolicznościach,
a to wobec
zaprzeczenia
przez P. M.
i J. K.,
że zamknęli tę
bramę,
zgłoszone wobec
nich o to
przez M. N.
(2) pretensje
z pewnością
mogły wzbudzić
ich wzburzenie,
które uznać
należało za
uzasadnione.
Trafnie zatem
obrońca

oskarżonego w uzasadnieniu apelacji wskazał, że zdarzenie stanowiące podstawę faktograficzną niniejszego postępowania zostało spowodowane przez pokrzywdzoną.

Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że M. N. (2) zdecydowała się zgłosić pretensje w sprawie zamknięcia bramy pomimo tego, że mogła bez przeszkód na ogrodzony teren należący do Wspólnoty Mieszkaniowej dostać się przez sąsiadującą z bramą furtkę. W toku rozprawy zeznała przecieź „Jeśli bym nie weszła bramą, to jest jeszcze furtka. Ja teraz też nie rozumiem o co mi chodziło z tą bramą”. Trudno było zatem uznać za usprawiedliwioną jej postawę przedsięwziętą wobec oskarżonego zważywszy na

to, że po pierwsze, nie miała żadnych podstaw do przyjęcia, że to on zadał pilotem polecenie zamknięcia bramy, a zatem nie mogła również stwierdzić, że zrobił to złośliwie, aby utrudnić jej przejazd. Po drugie wreszcie, skoro M. N. (1) mogła dostać się na ogrodzoną posesję przez furtkę, to jej postawy przedsięwziętej wobec P. M. nie można było poczytać jako zasługującej na aprobatę. Jeżeli zatem pokrzywdzona wskazała „Mnie dotknęło to zamknięcie bramy (...)”, to należało tylko poprzestać na wskazaniu, iż jej subiektywne odczucia nie tylko nie były uzasadnione, ale przedsięwzięta przez nią z powodu tej nieuzasadnionej frustracji aktywność wobec P. M. była przyczyną

tego, że w dniu 6 marca 2019r. doszło pomiędzy nimi do wymiany zdań.

Wzburzenie oskarżonego było zatem uzasadnione i chociaż nie powinien był formułować wobec pokrzywdzonej groźby karalnej, to jednak należało dostrzegać, że został wówczas bezpardonowo i bezpodstawnie zaatakowany przez nią słownie.

Dodać ponadto należało, że groźba karalna wypowiedziana przez P. M. nie była w swojej treści szczególnie dolegliwa. Rzecz bowiem w tym, że oskarżony dążąc do tego, aby pokrzywdzona, która podeszła do niego formułując nieuzasadnione pretensje o zamknięcie bramy, oddaliła się, stwierdził do niej „(...) odejdz, bo zaraz

ci przypierdolę”.

Reakcja oskarżonego, jakkolwiek bezprawna, nie była jednak ukierunkowana na zagrożenie pokrzywdzonej w celu uczynienia jej dolegliwości.

Oskarżony dążąc do tego, aby pokrzywdzona oddaliła się od niego, a więc zmierzając do tego, aby konfliktowa sytuacja nie uległa zaognieniu, zażądał od niej, aby od niego odeszła wskazując, że jeżeli tego nie uczyni to wyrządzi jej krzywdę.

Zamierzał zatem bezsprzecznie do deeskalacji tej konfliktowej sytuacji.

Te wszystkie okoliczności sprawiły zatem, że czyn, którego P. M. dopuścił się w dniu 6 marca 2019r. wobec M. N. (1), nie był społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż

<p>znikomy. Zaskarżony wyrok należało zatem uchylić, zaś postępowanie karne wobec oskarżonego umorzyć.</p>		
4.1.	-----	<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
-----	-----	
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
-----	-----	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
-----	-----	-----
<p>6 Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	W oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy stwierdził, iż koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana